

Частина перша

Англія

Від звички одне до одного, від солодких цілунків її рот обрамили лінії, лінії, які скидалися на лапки, так, наче все, що вона говорила, уже було сказано раніше.

Лоррі Мур. Агнес із Айови

1. ГРАБІЖНИКИ

Минулого літа, незадовго до від'їзду сина в університет, дружина розбудила мене серед ночі.

Спочатку я подумав, що вона трясє мене через грабіжників. Відколи ми переїхали за місто, дружина стала схоплюватися через будь-який тріск, скрип чи шурхіт. Я намагався заспокоїти її. Це батареї, казав я; це теплове розширення балок; це лисиці. Ага, лисиці цуплять ноутбук, говорила вона, лисиці цуплять ключі від машини, а ми лежатимемо і слухатимемо далі. Біля нашого ліжка була «кнопка тривоги», але мені було важко уявити, що я коли-небудь натисну на неї: сигналізація могла когось наполохати, припустімо, тих самих грабіжників.

Мене важко назвати аж таким сміливим і фізично витривалим чоловіком, але тієї ночі я глянув на годинник — кілька хвилин по четвертій, — зітхнув, позіхнув і пішов униз. Переступив через нашого безнадійного пса, навшпиньки пройшов із кімнати в кімнату, перевірів двері й вікна, а тоді піднявся сходами назад.

— Усе гаразд, — сказав я. — Мабуть, просто повітря шарудить у трубах.

— Ти про що? — запитала Конні, яка сиділа на ліжку.